

Dorte Bennedsen (S):

Det er en forunderlig dag, for for lidt siden erklærede fru Pia Kjærsgaard sig enig i noget, jeg havde sagt, og jeg er faktisk i den situation, at jeg må gøre det samme, nemlig erklære mig ganske enig i fru Pia Kjærsgaards bemærkning om, at vi allerhelst havde set, at ministeren havde taget initiativet og ansvaret i denne sag. Det er ikke sket, og derfor står vi altså nu her.

Det var mig, der fik provokeret ministeren på talerstolen til disse seneste ordvekslinger. Det var nu ikke min hensigt at polemisere mod ministeren i denne omgang, men jeg vil gerne føje til, at hvad angår de bemærkninger, ministeren havde om udlændingeloven og genoptagelse af sager, vil jeg anbefale, at ministeren går hjem og læser debatten fra november eller december, hvor vi havde debat om redegørelsen om udlændingeloven, og hvor jeg gav udtryk for nogle holdninger på dette punkt.

Så synes jeg i øvrigt, det kunne være en god idé, at vi på et tidspunkt giver os til at se nærmere og mere detaljeret på de svenske regler.

Men når jeg gik herop før, var det, fordi hr. Ninn-Hansen sagde, at vi med dette kortslutter, desavouerer og omgør nævnets afgørelser. Jeg vil blot sige, at hvis dette er tilfældet – og nu har jeg forstået, at hr. Ninn-Hansen er en meget kyndig jurist – kan jeg ikke se rettere, end at så må ministeren også med sine 329 humanitære opholdstilladelser have desavoueret, omgjort og tilsidesat nævnets afgørelser.

Ministeren kommenterede ikke dette, og det tager jeg lidt som udtryk for, at han er enig med mig i, at der ikke er nogen desavouering af nævnet i det, vi foretager her.

(Kort bemærkning).

Ninn-Hansen (KF):

Den skal blive meget kort, for vi skal vel også videre. Det er i anledning af hr. Ole Espersens bemærkninger; justitsministeren har jo i øvrigt svaret på det.

Ændringen i 1985, der gav mulighed for humanitær opholdstilladelse, ændrede intet i Flygtningenævnets hidtidige placering. Det fremgår af alle forarbejder og alle debatter. Det, der var tale om, var, at man i særlige tilfælde, som justitsministeren nævnte, sygdomstilfælde eller lignende, kunne give humanitær opholdstilladelse, og det er blevet givet. Men det lovforslag her og det, Socialdemokratiet ta-

ler om at udvide det med, har jo en ganske anden karakter end det, der var tale om i 1985.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Bare lige for at folk – hvis dette kommer ud via medierne – ikke skal tro, at jeg går alt for meget hånd i hånd med fru Dorte Bennedsen: Jeg føler ikke trang til at gå hånd i hånd med nogen i denne sal, når det drejer sig om udlændingspørgsmål, for i virkeligheden er regeringen og Socialdemokratiet og andre partier enige om, hvordan den sag skal køres.

Men for nu at komme ud over det spørgsmål, som sagen set med mine øjne heldigvis mere og mere kommer til at dreje sig om: Når justitsministeren siger, at det er korrekt, at det er ham, der har afgørelsen, når der skal gives humanitær opholdstilladelse, har jeg og andre så ikke ret i – det er da i hvert fald min fornemmelse – at ministeren efter en anden paragraf i udlændingeloven kan udvise palæstinenserne og også har kunnet gøre det for måneder siden? Jeg kan se, at ministeren har et point. Det vil jeg meget gerne høre her fra talerstolen, for det er jo det, det i virkeligheden drejer sig om: at ministeren for lang tid siden kunne have udvist palæstinenserne, hvis han altså havde villet.

Men denne særlov – med de ændringsforslag, Socialdemokratiet tilsyneladende vil komme med i Retsudvalget – vil jo bevirke, at det ikke fremover er flertal for den stramning af udlændingelovgivningen, justitsministeren i hvert fald siger han ønsker. Man kan jo blot føje en eller anden blindtarm til den syge lov, vi i forvejen har. Sådan vil det komme til at gå, og hvis dette vinder opbakning i Folketinget, vil der blive tusinder af sager, som Folketinget skal til at behandle herefterdags.

Justitsministeren (Engell):

Jo, fru Pia Kjærsgaard, jeg har et point, og det består i, at jeg såvel som mine forgængere er forpligtede af, at når der er truffet afgørelser og der efter loven er adgang til at begære sagerne prøvet på ny, giver det automatisk – og har gjort det igennem en række år – opsættende virkning. Den misforståelse, som fru Pia Kjærsgaard synes at være offer for, er, at fru Pia Kjærsgaard mener, at loven giver ministeren sådanne beføjelser, at stort set uanset hvad